

K NĚKTERÝM AKTUÁLNÍM OTÁZKÁM TRVALÉHO POBYTU A MOŽNOSTEM JEJICH ŘEŠENÍ

FAISAL HUSSEINI

Právnická fakulta Masarykovy univerzity

Abstract in original language

Zákon č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů (zákon o evidenci obyvatel) přinesl změnu konceptu trvalého pobytu. Nynější formální pojetí sebou nese určité problémy pro výkon veřejné správy (složitá dohledatelnost některých osob, problémy při doručování). Příspěvek zmiňuje některé návrhy řešení, které přinesla praxe; pozornost je věnována zejména rozboru obecně závazné vyhlášky obce, která se pokusila praxí identifikované problémy řešit.

Key words in original language

Trvalý pobyt; obecně závazná vyhláška; samostatná působnost; přenesená působnost; doručování.

Abstract

The Act No. 133/2000 Sb., on register of population and birth certificate numbers and on amendments to certain Acts (the Register of Population Act) introduced a new conception of the permanent residence. The recent formal conception of permanent residence causes some problems for the performance of public administration. The article deals with some proposal to the solution of these problems, especially to a generally binding ordinance of a municipality which tried to solve them.

Key words

Permanent residence; general binding ordinance; independent jurisdiction; delivering.

I. Vymezení problematiky

Problematika trvalého pobytu obyvatelstva a jeho evidence je na našem území právně upravena již téměř 150 let. Původně byla ohlašovací povinnost upravena podle čl. III. císařského nařízení č. 31/1857 ř.z., o zavedení nového pasového systému nařízením ministra vnitra a nejvyššího policejního úřadu č. 33/1857 ř. z. a 20/1860 ř. z.¹ Na citované předpisy navázal v době první republiky zákon č. 51/1935 Sb. z. a n., o hlášení

¹ Blíže Laštovka, K. Československé správní právo. Část zvláštní. I. díl. Praha: Melantrich, a.s., 1936, s. 47-48.

pobytu, který do značné míry přebral pravidla uvedená ve shora zmíněném ministerském nařízení, přičemž navíc obsahoval sankce za porušení ohlašovací povinnosti. Hlášení muselo být podáno „úplně a pravdivě“, přičemž ohlašovací povinnost měla i nadále, jako v minulosti, pouze osoba, u níž se nacházela jiná osoba (vlastník bytu či nebytového prostoru, vlastník pozemku nebo budovy, ubytovatel či hostinský).²

Uvedený prvorepublikový zákon, pokud pomíneme vládní nařízení č. 233/1941 Sb., o hlášení pobytu (řád hlášení),³ byl nahrazen zákonem č. 52/1949 Sb., o hlášení obyvatelstva, který ukládal povinnost hlášení pobytu každému a subsidiárně ubytovateli. Následný zákon č. 135/1982 Sb., o hlášení a evidenci pobytu občanů rovněž založil ohlašovací povinnost každému občanovi a subsidiárně také ubytovateli; rovněž upravil instituty trvalého a přechodného pobytu.

Výše uvedené právní předpisy měly jedno společné: ohlašovací povinnost se týkala materiální stránky pobytu; byla tedy zakotvena povinnost hlásit aktuální a skutečný pobyt, a to za účelem dohledatelnosti orgány státu. Tento stav byl poměrně radikálně změněn zákonem č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů (zákon o evidenci obyvatel). Daná změna spočívá zejména v tom, že je plně na svobodné volbě občana, jaké místo pobytu si zvolí – zavedeno tedy bylo formální pojetí trvalého pobytu, které je zvýrazněno institutem místa trvalého pobytu na ohlašovně (viz § 10 odst. 4 zákona o evidenci obyvatel). Dle důvodové zprávy k návrhu předmětného zákona byla tato úprava přijata z důvodu „odklonu od policejního státu“. Údaj o trvalém pobytu se do značné míry stal údajem evidenčním, který nemá či nemusí mít vazbu na skutečný pobyt osoby; neexistencí sankcí spojených s nehlášením pobytu byla fakticky vytvořena situace, kdy pobyt vlastně ani není povinnost hlásit; dohledatelnost konkrétní osoby se pak snižuje i zrušením institutu přechodného pobytu.⁴

Současný stav přitom způsobuje mnohé těžkosti při výkonu veřejné správy. I když je trvalý pobyt formálně pojímán pouze jako evidenční údaj,⁵ dospěla i

² Blíže tamtéž, s. 48-49.

³ Toto nařízení stanovovalo v § 15, že účinnosti mj. pozbývá zákon (!) č. 51/1935 Sb. z. a n., o hlášení pobytu.

⁴ V souvislosti se zde zvažovanou problematikou je možné zmínit rovněž starší institut tzv. domovského práva. Jeho rozbor by si však vyžádal samostatné pojednání. Podrobně k domovskému právu pak např. Lašovka, K. Československé správní právo. Část zvláštní. I. díl. Praha: Melantrich, a.s., 1936, s. 19 a násl.

⁵ Jako evidenční údaj, ze kterého pro jednotlivce neplynou žádné povinnosti stran výběru místa pobytu, je trvalý pobyt chápán také judikaturou Ústavního soudu: viz náleze ze dne 30. 10. 2002, sp. zn. Pl.ÚS 4/02, (N 136/28 SbNU 191, 495/2002 Sb.)

judikatura k závěru, že jeho význam je o mnoho větší. V tomto směru lze odkázat zejména na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2007, č.j. 2 As 64/2005-108 (www.nssoud.cz). Zde Nejvyšší správní soud dovodil, že právo na zvolení místa trvalého pobytu je veřejným subjektivním právem, proti jehož porušení rozhodnutím správního orgánu se může občan dovolat ochrany postupem dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, přičemž nedílnou součástí práva na zvolení místa trvalého pobytu je také právo na to, aby na zvolené adrese nebyly evidovány osoby, které pro to nespĺňují nebo přestaly splňovat zákonné podmínky.

V citovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvedl význam údaje o trvalém pobytu pro právní sféru jednotlivce v celé řadě ohledů: vázanost nároku na příspěvek na bydlení vlastníka nebo nájemce bytu podle § 24 odst. 1 zákona č. 177/1995 Sb., o státní sociální podpoře, důležitost pro aktivní i pasivní volební právo dle zákona č. 491/2001 Sb., o volbách do zastupitelstev obcí a o změně některých zákonů, význam pro živnostenské podnikání fyzické osoby dle zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), vazba na činnost exekutorů [§ 33a zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů], dopad na povinnosti občana dle zákona č. 328/1999 Sb., o občanských průkazech a v neposlední řadě dopad na doručování fyzické osobě ve správním řízení ve vazbě na § 20 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).

II. Praktické problémy

Praxe přitom identifikovala některé zásadní problémy, které koncepce formálního pojetí trvalého pobytu přinesla. Tyto problémy shrnul např. veřejný ochránce práv, když poukázal nad rámec výše uvedených konotací na to, že poplatek za svoz a likvidaci odpadu je ve většině obcí povinen uhradit každý, kdo zde má trvalý pobyt, a obce nezohledňují, jestli zde skutečně bydlí a odpad produkuje (přitom často není možnost povinnou osobu skutečně dohledat a poplatek vymoci); formální pojetí institutu trvalého pobytu může mít v souvislosti s činností exekutorů také obecně dobře známý dopad spočívající v tom, že z místa trvalého pobytu dlužníka, který se však ve skutečnosti na daném místě nezdržuje, jsou exekutorem odvezeny věci, které patří jiné osobě. V souvislosti s (účelovým) evidováním trvalého pobytu na ohlašovnách může docházet k tomu že se dotčené osoby takto vyhýbají „*exekucím, účasti na soudních jednáních, vymáhání dluhů, placení poplatků za odpad apod.*“. Dopad na veřejnou sféru, nejen na jednotlivce, může mít údaj trvalého pobytu také ve formě

např. zrušení zastupitelského mandátu⁶, ve formě manipulace s volbami⁷ či s ohledem na tzv. nákup obyvatel v důsledku konstrukce zákona č. 243/2000 Sb., o rozpočtovém určení výnosů některých daní územním samosprávným celkům a některým státním fondům (zákon o rozpočtovém určení daní).^{8 9}

III. Některé návrhy řešení a jejich úskalí

Ve výše uvedeném směru si tedy lze klást otázku, zda současná podoba evidence obyvatel – ve vztahu k trvalému pobytu – plní své poslání, resp. jednu ze svých funkcí: poskytovat státním orgánům informaci o místě (byť pouze i pravděpodobného) pobytu občana, ve kterém je možné ho informovat o průběhu určitého správního popřípadě soudního řízení a do tohoto místa mu zasílat písemnosti, resp. zda zákon o evidenci obyvatel skutečně umožňuje, aby veřejná moc měla přehled o pobytu osob, jež se nachází na území státu, a to zejména pro účely správních a soudních řízení, včetně zajištění jiných veřejných zájmů (plnění školní docházky, ochrana veřejného zdraví atd.).^{10 11}

⁶ „Členem zastupitelstva v obci může být jen ten, kdo má v obci trvalý pobyt. Jestliže se zastupitel přihlásí k trvalému pobytu v jiné obci, jeho mandát zaniká.“

⁷ „Pro využití aktivního volebního práva do zastupitelstva obce není rozhodující, jestli má občan v obci stále bydliště a skutečně tam žije, ale jestli zde má trvalý pobyt. Jsou známy případy účelového přihlášení skupin voličů k trvalému pobytu v obci těsně před komunálními volbami z důvodu posílení podpory jedné z volebních stran. Především v obcích s nízkým počtem oprávněných voličů, může i relativně malý počet nových volitelů zcela změnit výsledek voleb.“

⁸ „Hrubý celostátní výnos daní v průběhu rozpočtového roku se stává základem pro rozdělení do rozpočtů obcí. Každá obec získává podíl podle počtu obyvatel obce k 1. 1. běžného roku a koeficientu velikostní kategorie obce. Kategorie byly nastaveny skokově a u obcí s počtem obyvatel blízcím se hraničním hodnotám, mohlo i při malé změně počtu obyvatel dojít k výrazným změnám daňových příjmů.“

⁹ Výše uvedené příklady a citace in Systém trvalého pobytu je neudržitelný, tisková zpráva veřejného ochránce práv ze dne 17. 4. 2008 [citováno dne 1. 11. 2010]. Dostupný z: http://www.ochrance.cz/tiskove-zpravy/tiskove-zpravy-2010/?tx_ttnews%5Btt_news%5D=101218&cHash=a83c3536a8904d30d65e238914bc155b

¹⁰ Tento účel plnila evidence obyvatel a hlášení jejich pobytu tradičně. Srov. lit. cit. sub 1, s. 47.

¹¹ Výše uvedené externality liberálního pojetí údaje o trvalém pobytu, včetně možnosti manipulací, by do značné míry zřejmě vyloučil návrat k již zmíněnému institutu domovského práva. Jeho poměrně rigidní úprava, která předpokládala daleko užší vztah místa pobytu k osobě jednotlivce, než je současný údaj o trvalém pobytu, by např. účelové

Pokud se ozývají hlasy (a učinil tak svým způsobem v citovaném materiálu i veřejný ochránce práv), aby práva a povinnosti jednotlivce byly vázány spíše na faktické bydliště než na začasté formální a ne zcela funkční místo trvalého pobytu, je třeba zvážit určité námitky. První spočívá v tom, že by v takovém případě bylo třeba zavést systém, který by zajišťoval, že povinnost hlásit místo svého skutečného pobytu by byla také kontrolovatelná a vymahatelná; zavedení takového nástroje by však zřejmě dopadlo v první řadě na obce, z nichž mnohé by ze svého hlediska na první pohled návrat k materiálnímu pojetí trvalého pobytu přivítaly.¹²

Domnívám se, že právě takový motiv, tedy zajištění efektivnějšího výkonu veřejné správy, je možno spatřovat za přijetím obecně závazné vyhlášky města Krupka č. 3/2009, „*Hlášení obyvatel starších 15 let, zdržujících se na území města Krupka déle než 30 dnů a mají trvalý pobyt na teritoriích jiných měst*“.¹³ Na otázku, zda obce mohou podobným způsobem řešit danou problematiku (a suplovat tak z jejich pohledu nedostatečnou činnost zákonodárce) se chci zaměřit v dalším textu; otázka také může znít, zda předmětné těžkosti mohou vykonavatelé veřejné správy překonat sami, bez účasti zákonodárce, či zda je třeba případně vyčkat právě aktivity zákonodárce. Z níže uvedených důvodů se domnívám, že jde ze strany obcí o slepou uličku, a to jak z důvodů stojících na straně působnosti obcí, tak z hlediska kontextu celé problematiky.¹⁴

Předmětná vyhláška, zřejmě s cílem zajistit dosažitelnost a dohledatelnost konkrétní osoby, např. pro účely přestupkových a jiných řízení, stanoví v čl. 2 odst. 1-3 následující:

„1. Osoby starší 15ti let, které se zdržují na území města Krupka déle než 30 dnů (u příbuzných, přitele či přítelkyně, nebo i z jiného důvodu) a jsou přihlášeny k trvalému pobytu v jiné obci či městě, jsou povinny přihlásit svůj pobyt na ohlašovně Městského úřadu Krupka.

přehlašování z iniciativy jednotlivce (např. s úmyslem vyhýbat se plnění svých povinností) či s ohledem na zájmy i jiných subjektů (manipulace s ohledem na volby či rozpočtové určení daní) zřejmě vylučovala (srov. lit. cit. sub 4).

¹² Srov. Němec, Z. Trvalý pobyt na sídle ohlašovny. In Sborník z konference Trvalý pobyt pořádané 25. října 2007 v Kanceláři veřejného ochránce práv, s. 13 [citováno dne 2. 11. 2010]. Dostupný z: http://www.ochrance.cz/uploads/tx_odlistdocument/Trvaly_pobyt_konference.doc#_Toc188932501.

¹³ Vyhláška dostupná na <http://www.mukrupka.cz/data/predpisy/36.pdf>

¹⁴ Předmětná vyhláška je v současnosti napadena u Ústavního soudu. Viz <http://www.usoud.cz/clanek/388>

2. Při přihlášení pobytu na ohlašovně Městského úřadu Krupka osoba předloží občanský průkaz, vyplní formulář (viz příloha č. 1), doloží souhlas k pobytu od vlastníka bytu (nemovitosti) a nájemce.

3. Osoba, na kterou se tato OZV vztahuje je povinna přihlásit se do 2 pracovních dnů ode dne vzniku povinnosti přihlášení (viz bod 1. tohoto článku).“

Podpůrně přitom v čl. 1 odst. 2 předmětná vyhláška stanoví, že „činnost, která by mohla, či narušuje ve městě veřejný pořádek, je v rozporu s dobrými mravy, ochranou bezpečnosti, zdraví a majetku, je dlouhodobý pobyt osob nepřihlášených na ohlašovně Městského úřadu Krupka.“

Především se domnívám, že obdobnou praxi obcí je třeba odmítnout s ohledem na to, že obce mohou dle § 10 písm. a) zákona č. 128/2000 Sb. o obcích (obecní zřízení), na které se město Krupka odvolávalo, ukládat povinnosti „v samostatné působnosti obecně závaznou vyhláškou k zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku; zejména může stanovit, které činnosti, jež by mohly narušit veřejný pořádek v obci nebo být v rozporu s dobrými mravy, ochranou bezpečnosti, zdraví a majetku, lze vykonávat pouze na místech a v čase obecně závaznou vyhláškou určených, nebo stanovit, že na některých veřejných prostranství v obci jsou takové činnosti zakázány“. Jsem toho názoru, že z daného hlediska je třeba posoudit, zda podobnou úpravu týkající se evidence obyvatelstva, lze zařadit do samostatné působnosti a zda této problematice lze přisoudit místní charakter ve spojení s dotčením veřejného pořádku.

Lze se dle mého názoru domnívat, že problematika evidence obyvatel je již komplexně upravena zákonem o evidenci obyvatel a daná materie spadá do oblasti přenesené působnosti. Ustanovení § 2 citovaného zákona totiž uvádí, že se jedná o státní správu. Obec tak reguluje oblast, která je již upravena předpisem práva veřejného a navíc spadá do působnosti přenesené.

Navíc, v souladu s kritérii, jimiž posuzuje ústavnost obecně závazných vyhlášek Ústavní soud, je možné mít za to, že se překrývá předmět a cíl regulace obsažené v zákoně o evidenci obyvatel a v předmětné vyhlášce. Účelem zákona o evidenci obyvatel je též efektivní fungování veřejné správy, když na institut trvalého pobytu jsou vázána nejrůznější práva, nároky, či povinnosti. K tomu lze odkázat na již zmíněné usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2007, čj. 2 As 64/2005-108 (Sb. NSS č. 1259/2007). Evidencí obyvatel přitom stát sleduje zájem na tom, aby měl přehled o pobytu osob, jež se nachází na jeho území, a to zejména pro účely správních a soudních řízení, včetně zajištění jiných

veřejných zájmů (plnění školní docházky, ochrana veřejného zdraví atd.) – viz výše.¹⁵ Takový cíl zřejmě sleduje i předmětná vyhláška.

Z „historického“ hlediska lze navíc uvést, že možnost sledovat a evidovat „přechodné pobyty“ obyvatel zákonodárce implicitně odňal jak obcím tak jiným subjektům. Důvodová zpráva k návrhu zákona o evidenci obyvatel hovoří o tom, že „[N]ově je stanovena svobodná volba místa trvalého pobytu občanem. Upouští se také od povinnosti hlásit přechodný pobyt z důvodu společenských a ekonomických změn v našem státě, neboť institut přechodného pobytu již ztratil své opodstatnění.“ Ačkoli takto jednoznačně uváděné názory nemusí odpovídat skutečnosti, přesto to nic to nemění na tom, že zákonodárce v daném ohledu svůj úmysl deklaroval poměrně jasně a není možné zákonnou úpravu obcházet stanovováním zvláštních režimů „přechodných pobytů“ a v tomto směru ukládáním povinností občanům.

Hledisko samostatné působnosti obce je dle mě v daném ohledu rozhodující. Nicméně jsem i toho názoru, že předmětná vyhláška (resp. obecně obdobné regulace, kdyby k nim obce sáhly) nevhodně „koketuje“ s pojmem veřejného pořádku a navíc se věnuje otázce, která není čistě místního významu.

Např. Ústavní soud se k neostrému pojmu veřejného pořádku ve své judikatuře vyjádřil kupř. v nálezu ze dne 15. 9. 2009 sp. zn. Pl. ÚS 18/07 (384/2009 Sb.), kde pojal omezení práv jednotlivce z hlediska vymezení daného pojmu restriktivně a uvedl, že „*legitimní cíle jsou v Listině i Úmluvě definovány tzv. neostrými pojmy jako je např. bezpečnost státu, národní bezpečnost, veřejný pořádek, veřejná bezpečnost, předcházení zločinnosti, ochrana zdraví nebo morálky, ochrana práv a svobod druhých, ochrana přírody. Některé z těchto pojmů jsou definovány zákonem, některé z nich, byť hojně používané, např. pojem ‚veřejný pořádek‘, právní řád jednoznačně nevymezuje, a proto jsou interpretovány judikaturou soudů, resp. rozhodnutí jiných orgánů veřejné moci. Z ústavně právního hlediska je nepodstatné, zda jsou tyto pojmy naplněny zákonodárcem či interpretovány judikaturou, rozhodné je, že nesmí být dále rozšiřovány.*“ V tomto směru lze odkázat také na stručný a výstižný komentář Hoetzelův, který již za první republiky uváděl, že „*není pochybnosti, že zvlášť elastický je pojem veřejného pořádku a že ho má býti užíváno s taktem*“.¹⁶ (V konkrétním případě je také otázkou, jak může „*nepřihlášený pobyt*“ ohrozit „*bezpečnost, zdraví a majetek*“, popř. být v „*rozporu s dobrými mravy*“.)

¹⁵ Takový účel plnila evidence obyvatel a hlášení jejich pobytu, jak již bylo uvedeno, tradičně (srov. např. Laštovka, K. Československé správní právo. Část zvláštní. I. díl. Praha: Melantrich, a.s., 1936, s. 47).

¹⁶ Hoetzel, J. Československé správní právo. Část všeobecná. 2., přepracované vydání. Praha: Melantrich, a.s., 1937, s. 19-20.

O tom, že se v námi zvažovaném případě nejedná ani o záležitost čistě místního významu, napovídají některé kontextové argumenty, jako je zmiňovaná vazba institutu evidence obyvatelstva na celou řadu zákonů, režimy doručování ve správních a jiných řízeních atd.¹⁷

Zvláštní zákony přitom s podobnou úpravou „přechodných pobytů“ nepočítají. Z toho důvodu, dle mého názoru, by zde citovaná vyhláška (ani jiné obdobné obecní úpravy, byly-li by přijaty) do značné míry ani nemohla plnit požadovanou funkci. Jistou výjimku by snad mohlo představovat doručování dle § 20 odst. 2 správního řádu, dle něhož „*fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastížena*“. Zde však z kontextového hlediska vyvstává další problémový bod – pro takové účely by si obec musela vést evidenci „přechodných pobytů“. Evidenci fyzických osob obsahující osobní údaje lze vést zásadně pouze se souhlasem fyzické osoby, k níž se osobní údaje vztahují. Případy, kdy lze takovou evidenci vést bez tohoto souhlasu stanoví § 5 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů. Takovým případem je i skutečnost, že zpracování osobních údajů pro určitý účel je stanoveno přímo zákonem nebo je zpracování nutné pro plnění povinností stanovených zákonem. Příkladem, kdy je obci výslovně zákonem uloženo vést určitou evidenci obyvatel, je vedení seznamu voličů obecním úřadem podle § 28 zákona č. 491/2001 Sb., o volbách do zastupitelstev obcí a o změně některých zákonů. Obecní úřad je také zpracovatelem údajů vedených v informačním systému (evidenci obyvatel) pro Ministerstvo vnitra podle zákona o evidenci obyvatel. Není-li zpracování osobních údajů prováděno na základě konkrétního zákona, je třeba stanovit tento účel v souladu s potřebou zpracování osobních údajů. Pro shromažďování osobních údajů pak platí důležité pravidlo, že lze shromažďovat pouze osobní údaje odpovídající stanovenému účelu a v rozsahu nezbytném pro naplnění stanoveného účelu [§ 5 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně osobních údajů]. Lze předpokládat, že speciální úprava dle zákona o evidenci obyvatel do značné míry vylučuje, aby si obce vedly podobné zvláštní evidence pobytu obyvatel, které nespádají pod rámec tohoto zákona. Tento zákon přitom stanoví přísné podmínky i pro nahlížení do evidence obyvatel, přičemž obce by si vytvářely do značné míry nekontrolovanou evidenci, která by odpovídající regulaci nepodléhala.

Teoreticky lze uvažovat také o tom, že obdobné obecně závazné vyhlášky by mohly porušovat čl. 14 Listiny základních práv a svobod, tedy svobodu pohybu a pobytu. Tím, že zde uvedená vyhláška zavedla povinnosti nad rámec zákona o evidenci obyvatel, zejména pak hlásit místo svého faktického pobytu, přičemž nesplnění této povinnosti by mohlo vést ke kriminalizaci dle § 46 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (možnost

¹⁷ „...ve více jak 120 zákonech je jakási vazba na trvalý pobyt, s kterou jsou spojené nějaké povinnosti nebo práva.“ Viz lit. cit. sub 12.

uložení pokuty až 30 000 Kč), může docházet k zásahu do svobody pohybu a pobytu.

Otázkou také zůstává, jak by obce podobnými regulacemi dosahovaly sledovaných cílů, kdyby povinná osoba ohlásila v rámci svého „přechodného pobytu“ na území obce fiktivní adresu. Opět bychom se dostali k výše zmíněnému problému vymahatelnosti a kontrolovatelnosti, když navíc k takovým krokům nyní obce zmocnění nemají.

IV. Závěr

Ať už jsou tedy konkrétní problémy s nynějším formálním pojetím trvalého pobytu jakékoli, chtěl jsem v předkládané stati demonstrovat, že obce, tedy subjekty, na kterých leží zásadní váha výkonu veřejné správy, nemohou reálně řešit problémy, které jsou, ať už z povahy věci, nebo z pozitivněprávních (či dokonce politických) důvodů, vyhrazeny zákonodárci. V daném směru je dle mého názoru ke ztroskotání předurčena i rozebíraná obecně závazná vyhláška; řešení uváděných „obecních problémů“ s pobytem obyvatel je čistě v rukou zákonodárce.

Literature:

- Hoetzel, J. Československé správní právo. Část všeobecná. 2., přepracované vydání. Praha: Melantrich, a.s., 1937, 509 s.
- Laštovka, K. Československé správní právo. Část zvláštní. I. díl. Praha: Melantrich, a.s., 1936, 377 s.
- Němec, Z. Trvalý pobyt na sídle ohlašovny. In Sborník z konference Trvalý pobyt pořádané 25. října 2007 v Kanceláři veřejného ochránce práv, 54 s. [citováno dne 2. 11. 2010]. Dostupný z: http://www.ochrance.cz/uploads/tx_odlistdocument/Trvaly_pobyt_konference.doc#_Toc188932501
- Systém trvalého pobytu je neudržitelný, tisková zpráva veřejného ochránce práv ze dne 17. 4. 2008 [citováno dne 1. 11. 2010]. Dostupný z: <http://www.ochrance.cz/tiskove-zpravy/tiskove-zpravy->

Dny práva – 2010 – Days of Law, 1. ed. Brno : Masaryk University, 2010
<http://www.law.muni.cz/content/cs/proceedings/>

2010/?tx_ttnews%5Btt_news%5D=101218&cHash=a83c3536a8904d30d65
e238914bc155b

Contact – email
faisal@centrum.cz